

והסתערות השוטרים על הסטודנטים - אך האמת חמורה לאין שיעור יותר מזה

רופא תל-אביבי ידוע ואצל שוטרים שמם לא ניתן לפירסום. הוא סיפר: זה היה לפני כשנה וחצי. שמעתי דפי-קות חזקות בלתי-השעה היתה שלוש בי-לילה. פתחתי את הדלת, ואז פרצו לדירתי שבעה אנשים, כשאקדחים בידיהם. לייח אותם שני כלבים מפחידים, שהתנפלו עלי. שלושה מהם תפסו אותי והטילו אותי ל-אמצע החדר, והחלו להכות אותי. רק לאחר מכן הפכו את כל החדר בחיפוש מדוקדק, והוריעו לי שאני חשוד בהתפרצויות. הם לקחו אותי למטה מחוץ לתל-אביב, שם הכניסו אותי לחדר, והשיבו אותי על כיסא כש-15 חוקרים עומדים סביבי במעגל. כל אחד מהם שאל שאלה, וכל השאלות היו כמעט בבת-אחת.

כשאל הספקתי לענות על כל השאלות, התחילו להכות אותי שוב. ואז נכנס לחדר צעיר, ששמע את הרעש במקום. הוא צעק על השוטרים: "מה אתם מתיחסים אליו בכפפות של משי? אם הוא לא יודה מיד בכל ההתפרצויות, חסלו אותו!" השאירו אותי בחדר עד הבוקר והובילו אותי אחרי-כך לבית-המעצר באב-כביד, לאגף התאים המבודדים שנמצא בקומת המרתף. בי-משך כל יום שהותי שם סירבו השוטרים לתת לי אש לסיגריות, כי אמרו שלפורץ מועד לא נותנים טיפול.

ב-6 בערב הובילו אותי לחקירה נוספת, ומשם הסיעו אותי בחזרה למטה-המחוז. אחד הקצינים הציע לי קפה וסיגריות וטען שהוא ידידי. הוא הסביר לי שחבל עלי, ושכדאי לי לשתף עימם פעולה. אמרתי לו שאין לי מושג מה הוא רוצה ממני. הוא הרים טל-פון ואמר שאין לו יותר מה לחקור אותי.

צורר כדורים

אז נכנסו המישה חוקרים לחדר, גררו אותי, תוך כדי מכות, למכונית סטישן. משם הסיעו אותי לעבר חולות שפת-הים בבת-ים. שם אילצו אותי לפשוט את בגדי, ושלושה מהם דחפו אותי לתוך הים. הם האירו עלי עם זרקור המכונית וצעקו כל הזמן: "כנס פנימה! כנס פנימה!" פתאום אחד מהם ירה צורר כדורים נות-בים מתת-המינקע לתוך המים. החוקר שעמד לידו אמר לי: "אל תחשוב שאחנו לא יודעים על כל ה-התפרצויות שלך. יש לך רק ברירה אחת: או להודות באשמה המיוחסת לך ולחיות, או שנהרג אותך כאן כמו כלב." הוא המשיך והסביר: "אנחנו עצרנו אותך בינתיים רק ל-48 שעות, ולשופט עדיין לא הגעת. דאגנו גם ששמך לא יתפרסם בעת-הנחה, כך שאם ימצאו פה את גופתך, מנ-קב כבודיים, תמיד נטען שהיה זה רצח ונעצור את חבריך הטובים ונאשים אותם." חשבתי שהנה המחת הגיע, אבל העמדתי פנים ואמרתי: "אתם יכולים לירות, אני לא דואג. יש מי שיוודע שאני נעצרתי ואני נמצא בידכם. אחד מאנשיכם דאג להודיע ל-עורך-דין שלי את העובדה שעצרתם. אם ארצח, הרי שאתם תהיו אשמים."

החוקרים ראו שהעניין לא זז כך, והחזירו אותי למכונית. הם הסיעו אותי לאב-כביד למחנה הביאו אותי לשופט, וקיבלתי שבועיים מעצר, ובמשך אותה תקופה ניסו הקצינים לשכנע אותי שמוטב שאודה, ואף הציעו לי סכום כסף די נכבד וכרטיס נס-י-עה לארצות-הברית.

צחקתי בפנים שלהם, ואמרתי שאני לא יודע מה הם רוצים ממני. מקץ שלושים יום שוחררתי ללא כל ערבות.

שופט את עקבות החקירה הקודמת. בנוכחות עורך-הדין אוטו גיבס הראה סימני מכות טריות על גופו.

הוא סיפר בבית-המשפט כי מפקח משטרה, שהיה אחראי על חקירתו, הורה לו לחלוץ את נעליו, היכה אותו במקל על כפות רג-ליו. הוא התעלף כמה פעמים בחקירה. השופט פקד לשלוח את העציר לבדיקה רפואית מיידית, ייעץ לסניגור להגיש תלונה נגד חוקר המשטרה ולדרוש את בירור פר-שת ההכאות.

סיפורים כאלה אפשר לתאר בעשרותיהם. כל עורך-דין מתחיל מכיר אותם מעבודתו, ואי-אפשר לעבור ליד תא-המעצר בבת-י-המשפט מבלי להיתקל בהם. אפילו אם מבי-אים בחשבון את נטייתם של השופטים להג-

שויעור: איום באקדח

זם, חייבים סיפורים אלה לשמש עתה נושא לחקירה ציבורית יסודית. הנה חלק מהם:

- **מאיר בצדאה**, צעיר בן 18, מ-שכונת-התקווה, נחקר בתחנת משטרה בנפה הצפונית, קיבל מכות באלות שגרמו לשפך-דם ברגלו. לאחר החקירה היה בטיפול רפו-אי, התהלך זמן ממושך כשרגלו בגבס.
- **דרורי יהודאי** (21), מכרם התימ-נים בתל-אביב, הוכה בשעת מעצר. לי-אחר עינויים במשך שבוע הודה כי החזיק סם משכר.
- **ראובן פסנזולין**, צעיר תל-אביבי משכונת-התקווה, קיבל מכות בחקירות רבות. ברוב המקרים יצא זכאי כשהובא לפני שופט.
- **דורה קניש** (18), שוכנתה מאשמת השתתפות בשוד תחנת הדלק ביבנה, קיב-לה שטף-דם בהיותה כמעצר. חוקרי המש-טרה סירבו לתת לה טיפול רפואי, אם לא תודה באשמה המיוחסת לה. היא לא הודתה, ואף קיבלה מכות מהשוטרים בחדר-המעצר.
- **מזל אברבנאל** נעצרה כחשודה בי-צבירות על המוסר, קיבלה מכות בתחנת משטרה בתל-אביב. אחד מחוקריה שרף את אגודל ידה בסיגריה בוערת.

כלבים בלילה

יפורים אלה, ואחרים מסוגם, אפשר לסכם בעדות שמסר צעיר תל-אביבי אחרי, אשר שמו שמור במערכת. תוכן ה-עדות נבדק על-ידי העולם הזה, ואושר אצל

"הקצין אמר אז שיורק אותי מהקומה הרביעית ויגמור אותי. פחדתי. "כשלא היו בטוחים שהאיום השפיע, התנפל עלי הקצין משה ברודו, והיכה אותי באופן מיותר. מכל המכות שספגתי, אלה היו הכי רציניות. היכו אותי עם אלות בגב."

מיברשת סוסים

בין בכירי המעונים במשטרת ישראל נמצא צעיר אחר - צבי שוייצר. ל-דבריו, הוא "על כונת המשטרה". לפני חצי שנה נעצר, בשדה דוב בתל-אביב, כשעמד לטוס לאילת בחברת תיירת אמריקאית. כעבור 48 שעות הובא אל שופטת השלום הדסה בן-יעתו ושוחרר מיד. אך החלטת השופטת לחוד ורצון ה-משטרה לחוד, כעבור שבוע הוזמן אל ועדת השיחרורים של כלא מעשהו ושם פגש מפקח משטרה מוכר. שוייצר כבר ריצה פעם את עונשו באותו כלא, לכן הכיר את הסגל המקומי.

סיפר שוייצר: "המפקח הוזמן אותי ל-ראות תערוכה, ואני לא התנגדתי, אך זו היתה תערוכה מיוחדת במינה. הראו

שפיצר: אלות בגב

לי שם כפפות, מספרי חיתוך וכל מיני כלי פריצה. כל הזמן שאלו אותי אם אני מכיר את הכלים, ועזרו לי להשיב בעזרת מקל. למכות האלה קרא המפקח, מנה ראשונה.

"אחר כך הכניסו אותי לחדר אחר, ו-הסבירו לי שעוד מעט אסתובב כמו ה-ונטילטור התלוי בתיקרה. אם אצטרף, איים עלי המפקח, אבריש אותך במיברשת סוסים, ואפשיט לך את העור."

"ממעשהו העבירו אותי לאורי-הודה. לי-משטרה המקומית. ושם בלילתי חודש וחצי. כל יום קיבלתי מכות. איימו שיעשו צרות לאחי, ואחר-כך איימו שישחררו אותי ויסדרו שאנשי העולם התחתון יגמרו אותי.

"אחרי כמה ימים לקחו אותי במונית, והבטיחו לי שהפעם אני אהיה מוכרח להודות. קשרו לי את העיניים, ואחרי רבע שעה הורידו אותי, הסירו את המטפחת מהעיניים וראיתי שאני בשדה כותנה. ראיתי מטוס נוחת, והבנתי שאני ליד לוד. שוטר ביקש ממני סליחה, וסיפר שהטילו עליו את התפקיד הלא-נעים.

"הוא סיפר שהודיעו לכל תחנות המשטרה שברחתי, ואז ראיתי שני שוטרים מח-זיקים את ידיהם על האקדחים ומראים לי ללכת לצרף שהיה שם. אמרתי להם: אם אתם רוצים לגמור אותי, אז תעשו את זה פה. אני לא הולך לצרף!"

"כשראו שאני לא פוחד החזירו אותי במכונית למקום שממנו לקחו אותי. אין דבר, הסביר המפקח, הפעם הצלחת, אך יש לנו עוד תיקים נגדך. בפעם הבאה נלך על בטוח."

מכות ברגליים

פני חודש עזרה חוליית משטרה צעיר תל-אביבי, שנחשד בהתפרצויות ובנסיון להתפרצויות. החשוד - דניאל בנימין - לא הודה בפני חוקריו.

כשהובא אל שופט-השלום אברהם מובשו-ביץ, להוצאת פקודת-מעצר, לשם "המשך ה-חקירה", ניצל את ההזדמנות שלא היה נתון למרותה הבלעדית של החוקרים, והראה ל-

מה אתה דוחף? דחפנו אחד את השני, אז האיש פתח את המעיל ואמר: אני שוטר. ראיתי מדים, ולא התנגדתי לו. השוטר הזה נתן פקודה לנהג האוטובוס לנסוע למשטרה, האוטובוס נעמד ליד תח-נת-המשטרה, אני והשוטר ירדנו. השוטר נכנס לחדר אחד, ואני חיקתי באולם ה-המתנה.

השוטרים שחבו אותי עד לחדר המעצר, והכניסו אותי בפנים. אבל פתאום אמר אחד לשני: ניקח אותו אל בית-החולים. הביאו אותי בניידת לבית-החולים, ו-הכניסו אותי לרופא שידוק אם אני שיקור. הרופא אמר לי: נתן, שם מהיד שלך ותקיא. אני פחדתי ולא נתתי. החזירו אותי ל-משטרה, והכניסו אותי לחדר-המעצר. התי-חנתי שיעזבו אותי.

כמו שאני מתחנן, אחד השוטרים תפס אותי מאחורי, ככה, בנלסון כפול, כופף אותי ולא עזב אותי עד שיצא לי דם מהגרן. באותו רגע איבדתי את ההכרה, והתעוררתי אחרי יום בבית-החולים. שם אמרו לי שאני לא אראה יותר על העין. עד כאן סיפורו של ארזיאן.

מאז שהטיל ארזיאן האשמה כה חמורה על המשטרה - את האחריות לעיהורנו - לא הוקמה כל ועדת חקירה, לא ניתנה שום תגובה. אורח נעצר, הוכה, איבד את מאור-העין - והמשטרה אינה מסיחה את עצמה לחקור או אף להגיב. וזה הפרט המזעזע ביותר.

נעשה אותך נכה!

יפורו של מרדכי רוטנברג הוא שיגר-תי - יומיומי כמעט - במחוז תל-אביב: עוצרים, מכים ומשחררים. הסיפור, שנבדק על-ידי כתב העולם הזה,

סבז'ניק: ספירות לחי

אושר גם על-ידי אחד מקציני מחוז תל-אביב. מספר רוטנברג: "שבתי בבית-הקפה אחד ברחוב דינגוף, ולפניו עצרה במדרכה שלי דנו מכונית שטישן אורחית, ומתוכה פצצו שני אנשים. הם ניגשו אלי, הציגו פקודת מעצר, וביקשו אותי להילחם אליהם. שאלתי למה, והם ענו לי שבשביל חקירה. במטה המחוז הולקתי לעצמי סיגריה, ואז פקד עלי אחד הקצינים לזרוק אותה. חוקר בשם קארסו לקח את נעלי לשם חקירה, ואז לקחו אותי לאחד החדרים ושם היכו אותי.

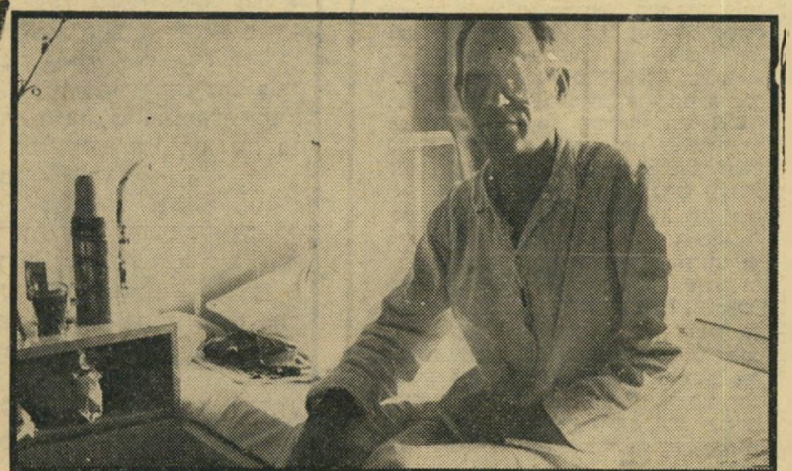
היכו והיכו ושאלו מה עשיתי שלשום בערב. לא זכרתי. היכו עוד ואמרו ש-ימשיכו עד שאזכר. לא היה לי שום דבר מיוחד להגיד שעשיתי, ואז שחררו אותי. תיזהר, איימו לפני שישחררו אותי, אם נתפוס אותך עוד פעם נעשה אותך נכה!"

זריקה מהקומה הרביעית

ישם רבים כדוגמת רוטנברג. אינגדור שפיצר, למשל.

שפיצר (23) הוא רחב כתפיים וגבהי-קומה, לכן המכות הרגילות כמעט שאינן משפיעות עליו. חוץ מזה הוא כבר רגיל אליהן.

מספר שפיצר: "כל פעם שעוצרים אותי, נותנים לי מכות, אך לזה כבר התרגלתי. אבל פעם אחת פחדתי פחד של ממש. היכו אותי, אבל אחר כך ניצלו את ה-עובדה שאני בודד בארץ - אין לי משפחה - ואיימו שיהרגו אותי ויגירו אותי אחר כך. שהתאבדתי מי היה מעניין ביי? אף אחד."

ארזיאן: אובדן עין אחרי נלסון כפול